

ботата ѝ. Изведнашъ Мария Ивановна, която стояла при тѣхъ на работа, имъ обявила, че необходимостта я заставлява да иде въ Петербургъ и че тя ги моли да ѝ дадатъ сръдства да иде. Майка ми са много огорчила. — „Защо щешъ да идешъ въ Петербургъ? попитала тя. — Не и ти ли, Марио Ивановна, искашъ да ни оставишъ?“ Марио Ивановна отговорила, че сичката нейна сждба зависи отъ това пътувание и че тя отива да търси покровителство и помощъ отъ силните хора, като джщера на такавъ човѣкъ, който е пострадалъ за вѣрността си. Баща ми навелъ главата си: сѣка дума, която му напоминала за мнимото претѣпление на синѣтъ му, било тѣшко за него и принимало са за укоръ. — „Иди, моя мила! казалъ той съ въздишка. — Ние не желаеме да мѣшаме на твоеото щастие. Дати даде богъ добаръ мъжъ, а не презрѣвъ измѣнникъ!“ Той станалъ и излѣзалъ изъ стаята. Мария Иванова, като останала на-само съ майка ми, обяснила ѝ отчасти своето намѣрение. Майка ми, съ едри сжлзи, я прегърчала и помодила бога за благополучниятъ изходъ на намисленното дѣло. Мария Ивановна са приготовила и слѣдъ нѣколко дѣня тржгнала на пътъ съ своята вѣрна Палаша и съ своятъ вѣрни Савеличъ, който, като бѣше раздѣленъ отъ мене на-сила, успокоявалъ са баремъ съ мисальта, че слугува на бждщата моя сжпруга. Мария Ивановна дошла благополучно въ София и, като са извѣстила, че царскиятъ дворъ са намиралъ въ това време въ Царско село, рѣшила са да остане тука. Ней далѣ мѣстенце само за спане. Жената на вардачѣтъ тоя си часъ са опознала съ нея, казала ѝ, че е роднина на единъ отъ царските служители и извѣстила ѝ сичките тайнства на придворниятъ животъ. Тя ѝ казала, въ кой часъ обикновенно са пробужда царицата, въ кой ние кафе и въ